

K. Norel

DE KLEINE Kroniek

Een Koning in ballingschap

Er leeft een koning in ballingschap: Koning Leopold van België.

Met hem is het precies andersom als het met onze Koningin Wilhelmina is geweest. Die was tijdens de oorlog ballinge, omdat zij, de fiere Oranje-vorstin niet had willen leven onder de macht van Hitler in het bezette vaderland. Toen de Duitsers ons land binnendrongen ging de Koningin er uit. In Engeland heeft zij in ballingschap geleefd. Voor de bevrijding van haar land heeft zij gestreden. En nadat eindelijk de overwinning was behaald is zij teruggekeerd, bejubeld door haar volk, ook door dat deel van 't volk, dat vóór de oorlog niet veel van haar wilde weten.

Koning Leopold van België heeft in de donkere Meimaand van 1940 anders gehandeld dan Koningin Wilhelmina. Toen zijn leger zich moest overgeven, een paar weken na het Nederlandse, zei hij: Ik blijf bij mijn soldaten om met hen hun krijgsgevangenschap te delen. In die tijd is de Koning daarom zeer geprezen, niet alleen in België, maar ook in ons land. Die Leopold, dat is nog eens een koning, zeiden de mensen. Die blijft bij zijn volk in de ellende. Hij is veel beter dan Koningin Wilhelmina, want die gaat er vandoor.

De meningen zijn snel veranderd. In Nederland gaf weldra ieder toe, dat Koningin Wilhelmina het bij het rechte eind gehad had. In Engeland kon zij de oorlog tegen de Duitsers voortzetten. En met welk een moed, een geestkracht en volharding deed zij dat! In België verweet men Koning Leopold dat hij niets deed. Hij zat maar stil in zijn paleis bij Brussel.

Die verwijten — voor zover zij gedaan werden door mensen, die de koning eerst geprezen hadden, omdat hij bij zijn volk bleef — waren onbillijk. De koning kon niets doen. Hij woonde wel in zijn paleis, maar voor de hekken stonden Duitse soldaten op wacht. De koning was gevangene van Hitler.

Bij de bevrijding van België waren veel Belgen erg op de koning gebeten.

En terwijl Koningin Wilhelmina na vijf jaar ballingschap terugkeerde in haar land, met groot gejuich be-

groet door al de Nederlanders, moest Koning Leopold naar Zwitserland vertrekken als balling, omdat zijn volk hem niet begeerde.

Reeds spoedig na het einde van de oorlog bleek echter dat niet alle Belgen boos op hun koning waren. Een deel van het volk hield nog van hem. Vooral de vrouwen bleken zeer op hem gesteld. Toen de koning in 1948 na een reis naar Amerika, naar Zwitserland terugkeerde en daarbij via Rotterdam reisde, waren vele Belgen naar ons land gereisd en hebben hem op de Maas, bij het passeren van de boot, geestdriftig toegejubeld.

Koning Leopold wilde graag weer naar zijn land terug. Maar hij heeft zich voor die terugkeer niet gehaast. Ook toen hij wist dat een kleine meerderheid hem terug begeerde heeft hij het nog niet gedaan. Zolang een grote minderheid daartegen was bleef hij in ballingschap. Niet als

de koning van de helft van het volk der Belgen — zij het dan de grootste helft — wilde hij terugkeren. Hij wilde begeerd zijn door het gehele volk, althans door het gros daarvan.

De tijd werkt voor koning Leopold. De felle haat uit de oorlogsjaren is allengs geluwd. Het heimwee naar de koning, die voor de oorlog toch een goede koning was, is allengs toegenomen. Het verlangeren groeit naar zijn terugkeer.

Hoeveel Belgen hem terugverlangen is niet alleen gebleken op zijn reis in Rotterdam. Toen 's koning zoon, prins Boudewijn, onlangs een bezoek aan Brussel bracht, is hij door een grote mensenmassa, geestdriftig toegejuicht. Toen 's konings dochter onlangs haar vaderland bezocht, werd ook zij jubelend begroet.

Wanneer niet alle tekenen bedriegen is de terugkeer van de koning naar zijn vaderland niet ver meer.

SCHOOL MET DE BIJBEL TE RIJSOORD 1889-1949

Toen we in Juli 1939, onder buitengewoon grote belangstelling het gouden feest van deze school vierden, kon niemand denken, dat zij, eer er een jaar zou zijn verlopen, voor goed een historische naam zou hebben gekregen. Deze school, die 11 Maart 1889 werd geopend, moest telkens worden vergroot en eindelijk moest er zelfs in het westelijk deel van het dorp een tweede school worden gebouwd.

Achtereenvolgens waren Jb. van der Laan, G. Meima, H. Crielaard en thans P. Faber hoofd der school. Ik zal over de lotgevallen nu verder niet vertellen, maar alleen vermelden het feit, dat in deze school op 14 Mei 1940 de capitulatie van het Nederlandse leger heeft plaats gehad.

Rijsoord ligt tussen Rotterdam en Dordrecht, ongeveer 10 km van eerstgenoemde

stad. Een Duitse krant, de „Berliner Beurz Zeitung", schreef er destijds over: „Een lokaal is ingeruimd. Men heeft de banken en de lessenaar verwijderd en in hun plaats 2 tafels neergezet, evenwijdig van elkaar. De strakke kozijnen van de vierkante ramen zijn kaal. Aan de wand hangen nog kaarten van zoölogisch onderricht. Een jaguar op een omgevallen boomstam, een kameel aan de rand van de Sahara."

Daar werd dan tussen 10 en 11 u. 's morgens de capitulatie getekend. Historisch ogenblik. Maar de vijand vergiste zich. Alleen het leger capituleerde. De Regering, de vloot en het volk capituleerde niet! Dat was de zilveren rand van deze donkere wolk. En nu viert deze school haar zestig jarig bestaan. Stelle God haar in de toekomst nog tot veel zegen, gelijk Hij dit ook in het verleden deed.